

L. C
15

21342

CHIESTE NOU Y DIVERTIT.

Escólténme señores
qu' els apresisa
y oirán el gran chasco
que es cas de risa.
Este ha pasat
en un poble qu' es molt nomenat,
y Alboraya es diu
y el gran chasco fatal en ell viu,
entre tres chabals
que en les novies anaven formals,

els sis mano mano
fen la cara aquí mes ufano
mostrant ser valénts
que causaven espanto á les chents,
burlanse estos sis,
com si a buscar anaren
sols compromís.
Les festes de este poble
se selebraven,
y estos tals acudiren

R^o 12109

á disfrutarles
tots els sis se rien
de les coses que en aquell veien;
cuan digué hù gros
yo tinc fam,
anem á pendre un mos,
la tenda está así
entrem tots y tastarem el ví,
en ella es ficaren
y uns á atres es preguntaren
cuánts dinés tenien
pa pagar lo que demanarien;
pero les bolchaques
de dinés les portaven
els sis, molt flagues.
A replegar vingueren
entre estos sis,
pásmense al oiro,
deu cuens y mich;
sis bollets de pa blanc
demanaren, y un sou de sanc,
micheta de ví
y els dinés se quedaren allí;
sen baren anar
en mes fam
que cuan varen entrar.
y sinse un chavel
pera ferse ni un mal doset;
se cubrí la nit
y el que mes y el que manco
aburrit estaba al mirar
tanta festa en lo poble,
y sinse sopar.
Cuan en el poble estaven
en alegria,
entre el vol de campanes
y focs que habia,
ells varen pensar
el eixir per l' orta á pasechar;
els sis tots en ruta
en idea de omplirse de fruta
els ventres tan llisos

que tenien estos infelisos,
se varen sentar
á la vora de un melonar
y entrá el mes valent
á cullir dos melons, y corrent
els fan á tallaes,
y les boques entraren
desenfrenaes.
Com la fam que tenien
era estremá,
dos melonets asoles
no els asesiá,
varen repetir
y han de creure que sinse mentir,
vintiset melons
se menharen els brutos fartons;
cuan sesiats quedaren
uns á atres les mans se donaren
perque era imposible
el alsar aquell ventre terrible
qu' el suc del meló
els unflá lo mateix que un bacó;
pero el chasco gran
desde así encomensa:
ara oirán.
Cuan anarsen pensaren,
al cap de un rato,
una veu se sentiren
qu' els digué alto.
El que no se pare
les entrañes en foc li achicharre,
que en este trabuc
cuatre bales y sis postes duc
y si es presis
sols de un tir morirán tots els sis,
que dasí he observat
els melons
que vostés s' an menchat;
pagarlos es chust
si no en l' amo
tindré gran disgust,
y abans que algú balde

asen favor de vindre
casa el alcalde.
es novies se posaren
ort á plorar
al llaurador li dien:
eixeu estar
que vosté no pedrá
un regal de nosatros tindrà:
pero ell va dir
que volia en el amo cumprir;
els gran valentons
va els penaba
haber menchat melons;
no hagué mes remey
que cumplirse del atre la lley;
y en chusta consensia
el alcalde els fallá la sentensia;
que fon la siguient,
la cual verificaren
ells al moment.
Els ordená el alcalde
que allí els portaren
y corfes y pepites

se les mencharen,
aixi eu varen fer
y raere pegá mich carrer;
cuant allí aplegaren
un gran rogle
entre tots formaren;
y en lo mich ficats
se mencharen els tals agrapats,
com les dolses fruites,
ells les corfes, y elles les pepites;
aixi que acabaren
en llanseros tots se frasformaren
perque aquelles panches
les tenien
lo mateis que manches;
pero al gomitir
se sentiren la pena aliviar;
aixi á aquells fartons
els pasá,
per mencharse els melons;
y tot eu feu Deu
pèra que ningú toque
lo que no es seu.

FIN.

TROVO NOU.

En lo que pasa güi en dia
degüen viudes y donselles
protestar contra el Govern
perque les ataca á elles.

No yá lo que abans habia,
s' acabat el bon humor
el poble no te alegria
viu en pena y en dolor
en lo que pasa güi en dia.

En temps en que el or se sern
perque ya cullites grans,
España es un infern;
y sols sents, ara y abans,
protestar contra el Govern.

Como no ya homens pa elles
en tot honrat matrimoni
armar trenta mil querelles,
pera que entre el dimoni:
degüen viudes y donselles,

Si á comprar van les femelles
els posen sello al paper,
y allí se estiren les greñes
en el pobre botiguer
perque les ataca á elles.

Bouaire, 58 - ajhufa

